

Fra land til land

Áland – øyriktet mellom øst og vest

Jeg har skrevet om Åland tidligere her i bladet, men da Ålands og Føroyars forfatningsmessige stilling. I dette reisebrev kan det være på sin plass å sanke opp litt annet også.

Stockholm er vel det beste utgangspunkt for en Ålandsferie. Han kommer til Mariehamn på natten i to-tida og da er det best å ha husrom klart på forhånd. Hovedstaden gjør et skjønt inntrykk med sine mange hvite små villaer i rad og rekke. Man liker seg på Åland med engang. I sommer-tida er det et svare liv her. Det blir merkelig nok plass til alle. Åland er godt utstyrt med turist service. Ja, jeg nevnte Stockholm, men det er mange forbindelser både på svensk og finsk side.

På Åland vil vi finne lune vikar, bjerkeskogene, små, men velskjottede jordlapper, gran og furuskoger. Men det finnes også karrige berg og den røde granitten gir livlige farger som stråler i sollyset. Alendingen taler svensk til tross for det er Finland som fikk overhøyheten over øyene. Alendingen er en dyktig fisker og sjømann, men vi ser også at han er en flink bonde og fruktdyrker også.

Mariehamn kalles de tusener lindetrærers by på grunn av Esplanaden den stilige hovedgaten fra havn til havn. Og gode havner er det der hvor passasjerer og fraktbåter legger til.

For å se mest mulig av Åland kan man ta postbussen. Kirker, slott, festningsanlegg og ikke minst gamle vindmøller.

Ute i Finström er det en mann som må nevnes når det gjelder historiske kunnskaper om Åland. Det er sognepresten og forfatteren Waldemar Nyman som nesten er en institusjon i seg selv. Han har skrevet en rekke verdifulle historiske romaner. Vi må også nevne en dame som en verdensberømt takket være sin bok om »Katarina»: Sally Salminen som er gift og bosatt i Danmark. Hennes søster, Auli som også er forfatterinne og bosatt i Helsingfors ployer Finlands kulturmark, under navnet fru Nordgren.

Hvis vi først er i Sverige er det ikke lange vegen til Åland. Men vi får vel ikke se så mange av de 6564 øyene som danner landskapet Åland, i hvertfall ikke sjøvegen!

Fridtjof Diesen.

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eg forkaði meg eitt sindur so at eg ikki skuldi røra við tey. Faðir Doonan helt í hendur teirra og stóð stillur, meðni hann eygleiddi menninar, sum sótu og fingur sær — og hann varnaðist eisini, at eygu Frobishers í heilum hvíldu á Camille, sum stóð hinumegin veitina uttan at hyggja at teimum fremmandu, hóast tað sást at hon av heilum huga stundaði imóti teimum. Presturin fór til hennara og segði okkurt við hana heldur hvast. Hon boygdi hoveir og fór á lottum varisligum fótum tvørturum skurslið og hvarv í sjúkrastúsinum. »Hasi presturin er forbannaður sum hann altíð skal spilla spælið,« hoyrði eg Marcel siga.

Harry Frobisher var ikki blíður um at presturin var kominn uppi og gløddi illur at honum. Hann sat niðri í dustinum og gjørdi sær tilgøðar, og tá ið faðir Doonan setti seg niður við honum og beyð teimum sigarettir, hevði hann seg undan og vildi ikki hava. Marcel og Charlie vóru glaðir við boðið og festu sær í Melanesararnir settu sigarettirnar aftur um

oyra sum hibiskusblómtyssi, ætlandi fyri at selja tær til vaktarmannin fyri ein frank ella tveir

So læt í Frobisher: »Hetta má kosta tygum hópin av peningie?»

Faðir Doonan hugdi bilsin at honum: »Kosta mær? Hvussu tá?»

»Góðger tygara. Sigarettirnar. Fara tygum aftaná runt í býnum at savna saman pening?»

Faðir Doonan smilkaði: »Einki hugsi eg býrin leggur í tilfika várkunn. Eg geri hetta bara til stuttleika.»

»So, so,« segði Frobisher kaldliga, »men ikki skulu tygum leggja í at gera hetta fyri mína skuld.»

»Hvat bagir?« spurdi faðir Doonan, »hvi siga tygum so?»

»Eg leggi ikki ein lort í tygum. Væl sá eg at tygum koyrdu gentuna innaftur. Tygum halda helst at hon verður smittað bara av at hyggja at okkum. Ansa tær fyri hasum lúsavættinum, søgdu tygum við hana, teir rúka illa.

Størsta úrval í

El-komfýrum

3 ella 4 plátur

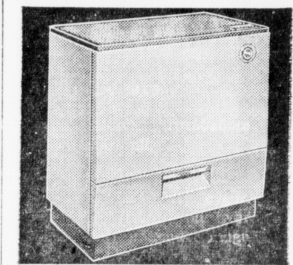
RADIO-EL tlf. 1396

Útróðrasedlar

fyrí figgarjárið 1/4—1965—31/3—1966 eiga at vera í grunninum áðrenn 30. apríl í ár, um teir skulu koma við í býti av útróðrastudningi.

LONJAVNINGARGRUNNUR SKIPSFISKIMANNA

HESS-O-DAN den varme-rigtige olie-kamin

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Ff. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

Besta gávan til FØROYINGIN

Burturi og heima er ein FØROYSK BÓK

Haldið Sosialin!

»Nei, tað segði eg bara slætt ikki,« byrjaði faðir Doonan, illa við.

Charlie legði nú uppi og helt fyri við djúpu, vokrur rødd sin: »Harry, ver nú ikki fjákurur. Tú hoyrði ikki eitt einasta orð.»

»Hon reykt avstað sum at hon var brend. Eg dugi at hyggja.»

»Eg eri so forharmaður um hetta,« segði faðir Doonan. »Hon hevur verið her meginpartin av lívi sinum og veit einki, hevur næstan ikki sæð mannfolk. Fyrigeivi mær. Eg meinti ikki soleiðis sum tygum halda.»

»Gott at siga,« læt í Frobisher. (Eg skilji ikki við hvorum rætti illsinnið kom upp í honum, tí átti eg dóttir, hevði eg givið henni eitt spark, har bleytt var fyri á henni, um hon hevði nærkast einum sovorðnum labani.)

Nú reistist sjersanturin og fór at rópa. Máltoðin var yvirstaðin. Teir gomlu, innfóddu rakdirarnir gingu runt og tóku upp eftir teimum etingarambóðini. Melanesararnir smulkaðu og vaktin fór inn ímillum teirra og træktaði teir í gongd, berbeinaðir.

Óvitarnir spældu sær. Ein av teimum kom undir

Marcel — hann leyp aftur eftir hæli við ómskriligt róp, sum hann skuldi havt brent seg.

»Gangi vekk,« segði hann. »Tað ger einki,« segði faðir Doonan læandi. »Tey smitta ikki. Veri ikki bangin.»

»Tað eri eg kortini. Siggi so til at tygum hava hasar smáu apurnar langt burtur frá mær.« Faðir Doonan sneikti við. Hann reistist og tók ein óvita i hvørja hond og legði teir inn at sær. »Nei, tey eru ikki órein. Hyggi, eg haldi um tey, og tað ger mær einki.»

»Tygum eru í parti við Guði. Eg havi einki at siga í himmiri, men noyðist at balast einsamallur.»

»Ja,« segði faðir Doonan, og hugdi so innarlaga miskunsamur eftir óvitunum og aftur eftir Marcel. »Tygum noyðast at stríðast einsamallur. Men ikki er tað tað, at Guð ikki er við tygum.« Hann savnaði börnini saman.

Harry Frobisher murradi illa tá ið eitt av teimum við leyvandlitni nærkaðist honum. Við andstygd vardi hann fyri sær. »Foy,« segði hann spakuliga. »Sum at tað ikki skuldi verið nógmikið, at eg skal sita í fyra ár. Skulu vit nú eisini vera spitaliskir.«

Tað var heldur einki um blá-

mannin Charlie. — hann leikaði ikki í sum hinir, men hann hevði seg til viks frá teimum spælendi børnunum. Eg slapp mær aftur um eitt træ. Skuldi tað verið, at eitt av teimum kom nær so nær, hevði eg verið kvikur við fótunum.

Teir triggeri ótargarnir tóku aftur eftir ambodunum og settu á aftur at arbeiða. Eg legði meg at sova. Einki annað var at gera har.

Ikki fyrr enn um kvöldið hendi nakað. Alt kom sjálvandi av at Frobisher hevði lagt seg út í tjak við prestin. Saktans var nakað av skomm uppi. Sjálvt vésalavættið dugur at vanvirða seg sjálvum. Myrkt var Tendring. Ein ripa av mána — hin mjái kyrrahavsmáin, finur sum ein jomfru, men ikki so kaldur og erbarur sum hann í Europu. Hann sá heitur og vísur og alvitandi út, hann helt tí gamla mánanum umbermis sum feitur, gamal satýrur. Eg fór út í garðin og spákaði mær eitt sindur út í Kjarrið. Fyri at siga sum er, so hevði eg rent eyguni eftir tí innfóddu sjúkrasystrini, Soniu, og hon hevði helst varnast. Eg ynskti eftir, at hon fór at fylgja eftir, tá ið til bar. Vit kundu gjørt okkum tað dalt í tí síða grasinum og latið natúruna avgera restina. (Framhald)